

Arrest

nr. 227 227 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 september 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 30 januari 2017 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 24 september 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat de door verzoeker verklaarde geboortedatum niet in overweging wordt genomen aangezien deze onder de ondergrens van het leeftijdsonderzoek valt, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 18,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. De voogdij verviel van rechtswege op 13 september 2019.

1.3. Op 28 mei 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/09/2018
Overdracht CGVS: 29/01/2019*

Uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming vond plaats op 14 maart 2019 van 14.00 uur tot 17.10 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw voogd, mevrouw Orroi, en uw advocaat, meester Herssens loco meester Mycholt, waren gedurende heel het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X 2002 (nadien aangepast door de Dienst Vreemdelingenzaken naar 19 september 2001 naar aanleiding van een uitgevoerde leeftijdstest) te X, Somalië. U behoort tot de Darod clan (Ogaden) en bent moslim. Uw eerste zes levensjaren groeide u op in Mogadishu samen met uw ouders en drie zussen. Op uw zesde trok u omwille van gezondheidsredenen naar uw oom in Jijjiga in Ethiopië voor medische verzorging. Uw vader bracht u naar zijn broer en keerde nadien zelf terug naar Mogadishu. Zelf bleef u bij uw oom in Ethiopië wonen. U begon er school te lopen, kreeg af en toe privéles en werkte in uw vrije tijd onder meer als schoenenpoetser. Uw oom was lid van het ONLF (‘Ogaden National Liberation Front’). Zijn gezin had het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen waardoor u grotendeels zelf instond voor uw eigen onderhoud. Als schoenenpoetser had u onder meer vrienden van uw oom als klant die ook lid van het ONLF waren. In 2014 merkten leden van de Liyu Police op dat u leden van het ONLF als klant had. Hierop wilden ze u arresteren maar u slaagde erin te ontsnappen. Uw oom besloot vervolgens dat het beter was dat u Ethiopië zou verlaten. In september 2014 bracht hij u naar de Ethiopische grens waar hij u vervolgens met anderen meestuurd naar Mogadishu. In de Somalische hoofdstad werd u herenigd met uw familie. Uw vader werkte er als chauffeur van een minibus. U begon hem hierbij te helpen indien hij u nodig had. Niet zo lang na uw aankomst in Mogadishu trok u mee met uw vader in zijn minibus. Jullie reden met vier andere passagiers naar een andere wijk. Uw vader stopte er de minibus om enkele spullen te gaan halen. U besloot het stuur over te nemen – buiten zijn medeweten. Nadat u dit gedaan had, begon de wagen echter de kantelen. Een jongen die in de bus zat kwam hierbij om het leven, een zwangere vrouw kreeg een miskraam ten gevolge van het ongeval en een ander meisje brak haar arm. Zelf werd u bewusteloos teruggevonden door uw vader. Hij bracht u naar het ziekenhuis waar de dag zelf nog enkele familieleden van de overleden jongen kwamen aankloppen. Ze behoorden tot een andere clan en wilden wraak nemen voor het overlijden van hun familielid. U en uw vader slaagden erin langs een andere deur te ontsnappen uit het ziekenhuis. Uw vader bracht u naar een vriend van hem in Mogadishu. Zelf keerde hij later terug naar de familie van de overleden jongen met het oog om te bemiddelen met hen. De poging tot bemiddeling mislukte echter en uw vader werd gedood door de familieleden van de overleden jongen. Zelf bleef u nog drie dagen bij de vriend van uw vader. Deze regelde een smokkelaar die u opnieuw naar Ethiopië bracht. Zo verliet u amper twee weken na uw terugkeer Somalië. De smokkelaar bracht u naar Addis Abeba en vervolgens verder naar Soedan. Het werd een moeilijke tocht met veel hindernissen. Via Soedan trokken jullie naar Tsjaad om vervolgens via de Sahara naar Libië te gaan. Hier verbleef u in moeilijke omstandigheden een jaar bij de smokkelaar en vervolgens acht maanden aan de kust. Het was wachten op de betaling van de smokkelaar door uw familie. Eind 2016 zette men u uiteindelijk op een boot in de richting van Italië. Tijdens de overtocht kapseisde de boot waar u in zat. Reddingsdiensten slaagden erin u te redden en u naar Italië te brengen. U verbleef een week in Sicilië voor verzorging en werd vervolgens naar een andere plaats overgebracht. Na enkele weken besloot zelf om weg te gaan uit Italië. Samen met anderen trok u richting Duitsland. Hier werd u aangehouden waarop u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Duitse asielinstanties. Uw verzoek werd echter beëindigd met een negatief antwoord – ook in beroep. Na het tweede negatieve antwoord – u was inmiddels anderhalf jaar in Duitsland – besloot u om Duitsland te verlaten. U kwam naar België waar u op 12 september 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde Belgische instanties.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u met de minibus van uw vader een ongeluk zou hebben veroorzaakt in Mogadishu waarbij een jongeman om het leven zou zijn gekomen. De familie van deze jongen zou hierop wraak hebben willen nemen op u en uw familie. Uw vader kwam om het leven na een bemiddelingspoging met de familie van de overleden jongen. U vreest dat de familie van de jongeman nog steeds op zoek naar u zou zijn en nog steeds op wraak zou zinnen. In tweede orde haalt u het overlijden van uw oom in Jijiga aan die als lid van het ONLF gearresteerd en gedood zou zijn door de autoriteiten in de loop van 2018. De band van uw oom met het ONLF zou ook de aanleiding van uw vertrek uit Jijiga zijn geweest in 2014 (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13 maart 2019, p. 18-19). De volgende bedenkingen kunnen gemaakt worden wat betreft het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kunnen enkele vragen gesteld worden over uw beweerde vertrek uit Jijiga naar uw geboortestad Mogadishu, en meer bepaald over de beweerde aanleiding van uw vertrek uit Jijiga, maar ook over uw beweerde reisweg vanuit Ethiopië naar Mogadishu. U verklaart immers van uw zesde tot uw twaalfde bij uw oom in Jijiga, Ethiopië, te hebben gewoond. U haalt verder aan dat u als schoenenpoetser werkte in Jijiga, in Ethiopië, om wat geld te verdienen aangezien uw oom en diens gezin – bij wie u verbleef – het niet breed hadden. U beweert dat uw oom lid was van het ONLF, dat collega's en vrienden van hem klant bij u waren en dat de autoriteiten u op een dag betrapt zouden hebben terwijl u de schoenen aan het poetsen was van de vrienden van uw vader. De autoriteiten zouden u vervolgens beschuldigd hebben van lidmaatschap van het ONLF (zie notities CGVS, p.9). U haalt in eerste instantie aan dat de Liyu politie u vervolgens zou hebben aangesproken, dat ze u even vasthielden maar later weer vrij lieten (zie notities CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waar u dan werd vastgehouden, antwoordt u dan weer dat ze met twee waren, dat ze u wilden vasthouden maar dat u bent kunnen weglopen (zie notities CGVS, p.10). U verklaart verder dat u bent gaan lopen, dat u uw oom gebeld heeft en dat hij u uit de stad heeft gebracht (zie notities CGVS, p.10). U situeert deze gebeurtenissen in 2014 (zie notities, p.10). Het is ten eerste vreemd dat u in eerste instantie zegt dat u werd vastgehouden en later vrijgelaten, en dat u in tweede instantie verklaart nooit te zijn aangehouden nadat u was kunnen gaan lopen. Verder kunnen ook vragen gesteld worden over het beweerde ONLF lidmaatschap van uw oom, een Somaliër, geboren in Mogadishu. Over zijn lidmaatschap kan u niet meer vertellen dan dat hij een soldaat van het ONLF was (zie notities, p.12). U heeft verder geen idee waarom uw oom lid zou zijn geworden van het ONLF, een Ethiopische afscheidingsbeweging, noch hoe hij bij het ONLF beland zou zijn (zie notities, p.12). U komt met andere woorden niet verder dan de boude stelling dat uw oom een ONLF lid zou zijn geweest – zonder deze verklaringen te ondersteunen, hetzij door overtuigende verklaringen, hetzij door enig (begin van) materieel bewijs. Het beweerde ONLF lidmaatschap van uw oom vormt nochtans geen onbelangrijk element in uw asielrelaas aangezien het de onmiddellijke aanleiding zou hebben gevormd voor uw beweerd vertrek uit Ethiopië (om terug naar uw familie in Mogadishu te gaan).

Over deze directe aanleiding verklaart u verder dat uw oom u vervolgens naar de grens met Somalië zou hebben gebracht en dat hij u op een vrachtwagen zou hebben gezet naar Mogadishu.

Over de reisweg naar Mogadishu kan u echter weinig tot niets zeggen of vertellen. U geeft aan dat de reis naar Mogadishu tussen de twee en de zeven dagen zou hebben geduurd, maar u geeft aan zich verder niets te herinneren van de reis of de reisweg zelf (zie notities, p.11). Bijgevolg kan gesteld worden dat uw verklaringen over de beweerde onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Ethiopië, net zoals over uw beweerde reisweg vanuit Ethiopië naar Mogadishu, niet weten te overtuigen. Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis – ook al was u toen nog jong – kan verwacht worden dat u hierover meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen.

Ten tweede weten uw verklaringen over het beweerde ongeval met de minibus van uw vader – dat u veroorzaakt zou hebben – evenmin te overtuigen. U geeft aan dat u samen met uw vader met de minibus zou zijn vertrokken – hij als chauffeur en uzelf als assistent (zie notities CGVS, p.18). Nadat uw vader op een bepaalde plaats zou zijn gestopt, zou u buiten zijn medeweten het stuur hebben overgenomen en een ongeval hebben veroorzaakt (zie notities, p.18). Eén jongen zou hierbij zijn overleden en een zwangere vrouw zou een miskraam hebben gehad ten gevolge van het ongeval, zo verklaart u verder (zie notities CGVS, p.18). Uzelf zou bewusteloos zijn geweest na het ongeval, zo beweert u, en uw vader zou u vervolgens naar het ziekenhuis gebracht hebben (zie notities CGVS, p.18). Uw verklaringen over het ongeval zelf en de gevolgen ervan weten zoals gezegd echter niet te overtuigen. Ze zijn weinig doorleefd en gedetailleerd te noemen. Zo slaagt u er niet in de plaats te geven of te beschrijven waar u vader zou zijn gestopt met de minibus. Gevraagd op welke plaats hij gestopt was, komt u niet verder dan te stellen dat het in de Wadajir wijk was. Vervolgens gevraagd waar precies in deze wijk, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.19). Deze laatste vraag wordt u nochtans tot tweemaal toe gesteld (zie notities CGVS, p.19). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, en met het feit dat u slechts een korte periode in Mogadishu zou hebben verbleven, mag verwacht worden dat u meer details zou kunnen geven over deze plaats waar uw vader gestopt zou zijn (ook al omdat u aangeeft al eerder als assistent mee te hebben gereden met de minibus). Verder is het ook niet helemaal duidelijk waarom u zomaar – zonder enige aanleiding – het stuur zou hebben overgenomen van uw vader in zijn korte afwezigheid. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, geeft u aan dat u gewoon een rondje zou gaan rijden en dat u snel wilde terugkeren voordat uw vader terug was (zie notities CGVS, p.19). Het blijft vreemd dat u zonder enige reden het stuur zou hebben overgenomen en/of dat de aanwezige passagiers hier niet tegen geprotesteerd zouden hebben. Gevraagd hoe het ongeval dan vervolgens is kunnen gebeuren, komt u ook niet verder dan te stellen dat de auto gekanteld is (zie notities CGVS, p.19). Gevraagd naar de oorzaak van het kantelen, of de wagen iets geraakt had, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.19). U geeft enkel aan dat u met de sleutel bezig was, en dat de minibus plotseling kantelde (zie notities CGVS, p.19). Gevraagd naar de precieze plaats van het ongeval, geeft u ook aan dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.20). De vraag hoe de wagen is kunnen kantelen wordt u meermaals gesteld, maar telkens komt u niet verder dan te stellen dat u niet ver bent gereden en dat het snel is gebeurd (zie notities CGVS, p.20). Ook wat de beweerde gevolgen van het ongeval betreft weet u niet te overtuigen. U verklaart dat een jongen om het leven zou zijn gekomen, dat een zwangere vrouw een miskraam zou hebben gehad, en dat een ander meisje een arm gebroken zou hebben (zie notities CGVS, p.20). U zelf zou bewusteloos zijn geweest na het beweerde ongeval (zie notities CGVS, p.20). U geeft aan dat uw vader u naar het ziekenhuis zou hebben gebracht waar u weer bij bewustzijn zou zijn gekomen (zie notities CGVS, p.21). U geeft vervolgens aan dat de familie van de overleden jongen naar uw kanten in het ziekenhuis zou zijn gekomen en dat u diezelfde dag nog uit het ziekenhuis zou zijn kunnen vluchten (zie notities CGVS, p.21). De familie zou namelijk naar uw ziekenhuiskamer zijn gekomen waarop u en vader langs een andere (achter)deur zou zijn kunnen vluchten (zie notities CGVS, p.21). Uw verklaringen over de overleden jongen en zijn familie zijn echter erg beperkt. U kan over hem enkel vertellen dat ze tot de Hawiye clan behoren (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd om te vertellen wat u over hem weet, verklaart u dat u enkel weet dat hij Hawiye is (zie notities CGVS, p.21). U weet niet waar hij woonde, noch kan u meer informatie over zijn familie geven (zie notities CGVS, p.21). Later tijdens het interview wordt u nogmaals de vraag gesteld naar wat u weet over de overleden jongen waarop u antwoordt dat u denkt dat hij A. heet, maar dat u niets meer over hem weet (zie notities CGVS, p.23). Ook over de andere slachtoffers, de zwangere vrouw en het meisje met de gebroken arm, kan u niets meer vertellen (zie notities CGVS, p.23).

Wanneer u gevraagd wordt welke familieleden van de jongen naar het ziekenhuis zijn gekomen (waar uw vader u naartoe zou hebben gebracht), antwoordt u opnieuw erg algemeen dat er veel familieleden waren zoals zijn broers (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd wie er dan nog was, antwoordt u opnieuw vaag dat heel zijn familie er was (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd hoe u dan bent kunnen ontsnappen aangezien u gewond was en aangezien de familie van de overleden jongen aan de deur zou hebben gestaan, antwoordt u dat er een andere deur in de ziekenhuiskamer zou zijn geweest en dat aan de andere kant toevallig een vriend van uw vader jullie opgewacht zou hebben (zie notities CGVS, p.21).

Los van het feit dat het CGVS nog wil geloven dat het toeval u wel erg gunstig gezind was die dag in het ziekenhuis, kan het CGVS er anderzijds niet om heen dat uw verklaringen over wat er zich die dag in het Wabeeri ziekenhuis zou hebben afgespeeld weinig doorleefd en weinig gedetailleerd zijn. Dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou toch een ernstige impact op u gehad hebben – indien deze gebeurtenis effectief gebeurd zou zijn (wat het CGVS in twijfel trekt) – zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat u meer doorleefde verklaringen hierover zou kunnen afleggen – zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat ogenblik. Ook over de route naar de vriend van uw vader kan u weinig tot niets vertellen (zie notities CGVS, p.22). Het is verder vreemd te noemen dat uw vader toch zou zijn teruggekeerd naar de familie van de overleden jongen in een poging om met hen te bemiddelen, zoals u beweert (zie notities CGVS, p.22), aangezien jullie net ervoor op een miraculeuze manier waren ontsnapt uit het ziekenhuis. U geeft aan dat u vader zou zijn omgekomen tijdens zijn bemiddelingspoging (zie notities CGVS, p.22). Over de omstandigheden waarin uw vader overleden zou zijn, kan u evenmin iets vertellen (zie notities CGVS, p.22). U weet niet in welke omstandigheden hij om het leven gekomen is, noch door wie hij om het leven zou zijn gebracht (zie notities CGVS, p.22).

Tot slot geeft u aan dat u drie dagen bij de vriend van uw vader zou hebben verbleven en dat uw oom vervolgens een smokkelaar zou hebben geregeld (zie notities CGVS, p.23). De smokkelaar zou u vervolgens naar Ethiopië hebben gebracht (zie notities CGVS, p.23). Wanneer u (meermaals) gevraagd wordt om te vertellen wat u zich nog herinnert van de route vanuit Mogadishu naar Ethiopië, kan u enkel vertellen dat u via Garowe en Hargeisa naar Ethiopië zou zijn gegaan (zie notities CGVS, p.23-24). U weet wel nog dat de tocht vanuit Mogadishu naar Addis Abeba zes dagen zou hebben geduurd (zie notities CGVS, p.24). Het is vreemd dat u niet meer details kan geven over uw reisweg vanuit Mogadishu naar Ethiopië – des te meer omdat u over uw reisweg vanaf Addis Abeba (naar Soedan, Tsjaad en Libië) wel erg gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan geven (zie notities CGVS, p.24-25-26). Ook over uw beweerde vlucht vanuit Mogadishu (terug naar Ethiopië) legt u bijgevolg erg beperkte verklaringen af waardoor ook bij deze vlucht vragen gesteld kunnen worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat het CGVS geen geloof hecht aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas. Zo zijn ten eerste uw verklaringen over de beweerde aanleiding van uw vertrek uit Jigjiga naar Mogadishu – met name het ONLF lidmaatschap van uw oom – hoegenaamd niet overtuigend. Verder zijn uw verklaringen over het auto-ongeval dat u zou hebben veroorzaakt in Mogadishu evenmin overtuigend. Uw verklaringen over de oorzaak van het ongeval, alsook de gevolgen ervan, zijn in die mate weinig doorleefd en gedetailleerd te noemen dat er geen geloof aan kan worden gehecht – zelfs rekening houdende met uw jonge leeftijd op het moment van de door u beschreven feiten. Tot slot zijn uw verklaringen over de afgelegde reisweg vanuit Mogadishu naar Ethiopië eveneens erg beperkt. Het CGVS komt bijgevolg tot de conclusie dat het geen geloof kan hechten aan het door u geschetste asielrelaas en –motieven.

U legt tot slot geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw voogd legt wel een document neer over de specifieke opvangplaats waar u een tijd verbleven heeft tijdens uw periode in Duitsland. Het CGVS heeft echter uw vraag om internationale bescherming behandeld los van uw vorige procedure(s) in Duitsland en heeft een nieuw en volledig onderzoek gevoerd naar de uw aangebrachte asielmotieven. Uw advocate bezorgde ons op 26 maart 2019 verder een aantal opmerkingen over de u opgestuurde notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier). De door haar aangehaalde opmerkingen betreffen echter slechts materiële vergissingen (typ- en schrijffouten) die niets afdoen aan de inhoudelijke opmerkingen die hierboven gemaakt werden naar aanleiding van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder legt u enkele artikelen neer over de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu. Wat de veiligheidssituatie in Mogadishu betreft, kan het volgende opgemerkt worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei

2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org/>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen.

Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende milities. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. .

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op de in de beslissing opgenomen veiligheidsanalyse m.b.t. Mogadishu blijkt dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Mogadishu een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U haalt evenmin persoonlijke omstandigheden aan waaruit blijkt dat u een verhoogd risico loopt blootgesteld te worden aan willekeurig geweld.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoeker bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Hij voert aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van de Ethiopische autoriteiten die hem beschuldigen van lidmaatschap aan het ONLF en een vrees voor vervolging door bloedwraak omwille van een ongeval dat hij veroorzaakt heeft. De commissaris-generaal houdt geen rekening met zijn kwetsbaar profiel.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen inzake zijn levensomstandigheden en problemen in Ethiopië en betwist de motivering van de bestreden beslissing dat deze problemen ongeloofwaardig zijn op verschillende punten:

(1) Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen zoals blijkt uit de door hem geciteerde notities van het persoonlijk onderhoud, niet kan worden afgeleid dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet werd vastgehouden door de Liyu-politie: *"Uit de verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zich enkel corrigeert. Het woord vasthouden heeft twee betekenissen en kan zowel geïnterpreteerd worden als opsluiten of tegenhouden. Het is in casu duidelijk dat verzoeker nooit werd opgesloten door de Liyu politie."*

(2) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker te weinig informatie heeft over het ONLF-lidmaatschap van zijn oom, benadrukt verzoeker zijn zeer jonge leeftijd op het moment van zijn verblijf bij zijn oom, van zijn zesde tot zijn twaalfde jaar.

Hij heeft hierover tijdens het persoonlijk informatie zoveel mogelijk informatie gegeven, waaruit zijn gebrekkig kennis over het leven van zijn oom echter duidelijk naar voor komt. Hij meent dat, gezien hij niet veel contact had met zijn oom tijdens zijn verblijf aldaar, het *“niet meer dan logisch”* is dat verzoeker niet gedetailleerd over diens lidmaatschap bij het ONLF kan vertellen. Hij besluit dan ook dat de commissaris-generaal *“te kort door de bocht”* gaat door meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen te eisen.

(3) Waar de bestreden beslissing van oordeel dat is dat verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Ethiopië niet overtuigen, meent verzoeker dat de nadruk dient te worden gelegd op het verloop van het persoonlijk onderhoud, en in het bijzonder op de weinig bijkomende vragen die door de *protection officer* werden gesteld. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en licht hierover toe dat het inderdaad klopt dat hij zich niet veel herinnert van het traject naar Mogadishu, doch dat de *protection officer* ook amper vragen heeft gesteld *“om op die manier te weten te komen of verzoeker nog meer zou kunnen vertellen. Wanneer verzoeker tweemaal simpelweg ‘neen’ antwoord op de vragen, is de kous af voor verweerster.”* Bijgevolg werd onvoldoende rekening werd gehouden met de gevolgen van deze reis op verzoeker. De vlucht betrof immers een uiterst traumatische ervaring, die hij onderging op twaalfjarige leeftijd, zodat het *“evident is dat het voor verzoeker niet makkelijk is om hierover (gedetailleerd) te vertellen.”* Bovendien wijst verzoeker erop dat deze gebeurtenis vijf jaar geleden plaatsvond, zodat *“logischerwijze er met de tijd herinneringen verloren [gaan]”*.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen inzake zijn problemen in Somalië van bloedwraak als gevolg van het ongeval dat hij veroorzaakt en betwist de motivering van de bestreden beslissing dat deze problemen ongeloofwaardig zijn op verschillende punten:

(1) Inzake de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet kan toelichten waarom hij het stuur van de bus overnam, licht verzoeker toe dat *“Verweerster stelt zich vooreerst vragen over het feit dat verzoeker ‘zomaar’ het stuur overnam. Hoewel het vanuit een westers standpunt vreemd lijkt dat een 12-jarige in een auto rijdt, is dit in Somalië helemaal niet bizar. Er staat in Somalië geen echte leeftijd om in auto te rijden, en verzoeker wenst te benadrukken dat verschillende, zelfs nog jongere, kinderen, dit regelmatig doen. Bovendien was dit niet de eerste rijervaring van verzoeker. Hij had namelijk al meerdere keren samen met de assistent van zijn vader gereden. Het hele gebeuren was voor verzoeker dan ook niet meer dan een kwajongensstreek.”* Hij meent verder dat deze toelichting bevestigd wordt door zijn voogd M.O. (verzoekschrift, stuk 11).

(2) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de plaats van het ongeval, benadrukt verzoeker dat hij slechts twee weken voor het ongeval gebeurde terugkeerde naar Mogadishu. Hij kende de buurt niet in detail en kan slechts melden dat zijn vader stopte aan een winkel om enkele spullen op te halen. Hij meent dat *“Meer details kunnen onmogelijk verwacht worden van een gebeurtenis die vijf jaar geleden plaatsvond en die verzoeker als 12-jarige meemaakte.”*

(3) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker weinig informatie heeft over het dodelijke slachtoffer, benadrukt verzoeker andermaal dat hij slechts twee weken voor het ongeval gebeurde terugkeerde naar Mogadishu, zodat *“onmogelijk [kan] verwacht worden dat verzoeker op deze korte termijn al de buurtbewoners leerde kennen, laat staan dat hij uitgebreide informatie over hen kan meedelen.”* Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de clan en subclan van het dodelijk slachtoffer kon geven en meent dat *“Van een kind kan niet worden verwacht dat hij de slachtoffers volledig in detail kan beschrijven.”*

(4) Verzoeker benadrukt verder dat hij niet wist waarom de vriend van zijn vader aanwezig was in het ziekenhuis, maar meent dat dit *“geen toeval”* was, aangezien *“[h]oogstwaarschijnlijk de vader van verzoeker problemen [verwachtte]”*.

(5) Verzoeker wijst er verder op dat zijn vader vermoord werd nadat zijn poging tot bemiddeling met de familie van de overleden jongen mislukt was en meent dat *“[h]et is bijzonder frappant dat de beslissing van verweerster niet ingaat op dit geval van bloedwraak, zeker aangezien het algemene kennis is dat dit regelmatig voorkomt in Somalië.”* Hij citeert uit informatie van BBC en het Asylum Research Centre (verzoekschrift, stukken 3 en 4). Aangezien verzoeker verwickeld is een geval van bloedwraak, heeft hij een extra kwetsbaar profiel, terwijl de commissaris-generaal geen rekening mee heeft gehouden met dit risicoprofiel, aldus verzoeker.

(6) Waar de bestreden beslissing verder nog stelt dat verzoeker 'beperkte verklaringen' aflegt inzake zijn vlucht vanuit Mogadishu naar Ethiopië, citeert verzoeker uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover en licht toe dat *"Ook hier werden door verweerster geen bijkomende vragen gesteld over de afgelegde weg. Verzoeker was niet op de hoogte dat zijn verklaringen als beperkt zouden worden beschouwd. Het klopt dat verzoeker de rest van zijn vluchtrelaas meer gedetailleerd vertelde. Dit is een logisch gevolg van de verschrikkelijke omstandigheden waar hij mee geconfronteerd werd. Zo werd hij een jaar lang opgesloten in de Libische woestijn en kapseide de boot waarmee hij de Middellandse Zee probeerde over te steken. Dergelijke traumatische gebeurtenissen hebben uiteraard een grote indruk nagelaten op verzoeker. Het hoeft niet te verbazen dat hij dit horrorverhaal zeer gedetailleerd verteld."*

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
Schending van de materiële motiveringsplicht;
Schending van het proportionaliteitsbeginsel."*

Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft een theoretische toelichting hierover en benadrukt dat hij over de Somalische nationaliteit beschikt en verbleven heeft in Mogadishu. Hij meent dat *"Gelet op de Somalische afkomst van verzoeker bestaan er talrijke gevaren bij een terugkeer, gezien de onveilige situatie en zeer slechte levensomstandigheden aldaar."* Hij verwijst naar het arrest *"Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk"* van het EHRM van 28 juni 2011 en meent dat *"[e]en behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. is bijgevolg zeer reëel."*

De veiligheidssituatie in Somalië ging er de laatste jaren alleen maar op achteruit en blijft tot op heden bijzonder onstabiel. Dit wordt tevens bevestigd door de commissaris-generaal in de COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 25 maart 2019 (verzoekschrift, stuk 5). Verzoeker citeert uit deze COI Focus en voert aan dat de bestreden beslissing zich hier grotendeels op baseert, maar slechts een partiële lezing doet van de informatie. Hij verwijst naar een citaat uit de bestreden beslissing en meent, onder verwijzing naar een citaat uit de COI Focus, dat *"verweerster negeert een heel belangrijke zinsnede, die duidelijk aangeeft dat de verbetering slechts beperkt is."* Het staat volgens verzoeker aldus vast dat de bestreden beslissing gesteund werd op enerzijds een partiële lezing van deze COI Focus en anderzijds op verouderde rapporten van UNHCR. Objectieve informatie toont echter het tegendeel aan en bevestigt het standpunt van verzoeker, met name dat er een bijzonder groot risico is dat hij in Somalië het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld. Verzoeker citeert uit informatie van EASO en UNSC (verzoekschrift, stukken 6 en 7).

Objectieve bronnen bevestigen tevens dat er tussen januari en oktober 2018 maar liefst 1117 burgers het slachtoffer werden van het geweld (verzoekschrift, stuk 8). Ook in 2019 blijven meerdere aanslagen plaatsvinden. In maart 2019 vonden maar liefst 77 aanslagen plaats, waarvan het merendeel in Mogadishu (verzoekschrift, stuk 9). Burgers zijn bovendien niet enkel het slachtoffer van aanslagen van Al Shabaab, ook aanvallen van vreemde troepen en Somalische overheidskrachten hebben grote gevolgen voor de Somalische bevolking (verzoekschrift, stuk 10). De hele veiligheidssituatie blijft tot op heden bijzonder instabiel (verzoekschrift, stuk 12). Deze precaire veiligheidssituatie heeft tot een humanitaire crisis geleid. De Somalische bevolking wordt niet alleen geconfronteerd met deze conflicten, maar ook met extreme weersomstandigheden. Een gigantisch aantal inwoners dient te vluchten en er dreigen immense voedseltekorten (verzoekschrift, stukken 13-16).

Verzoeker besluit dan ook dat *"Bovenstaande objectieve informatie bevestigt de actuele precaire situatie in Somalië, zowel op veiligheids- als op humanitair vlak. Er zijn zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, bij een terugkeer naar Somalië, hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld"*.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel *"Somali clans secure peace with death sentences and hefty fines"* van Will Ross, BBC Newsroom, Africa Editor van 18 maart 2018 (stuk 3);
- het rapport *"Situation in South and Central Somalia (including Mogadishu)"* van Asylum Research Consultancy van 15 januari 2018 (stuk 4);
- COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 25 maart 2019 (stuk 5);

- EASO-rapport “*Somalia Security situation*” van december 2017 (stuk 6);
- het “*Report of the Secretary-general on Somalia*” van UNSC van 21 december 2018 (stuk 7);
- het “*Country report on human rights practices 2018 – Somalia*” van USDOS (stuk 8);
- het “*Report of the Secretary-general on Somalia*” van UNSC van 15 mei 2019 (stuk 9);
- het rapport “*Somalia: Events of 2018*” van Human Rights Watch (stuk 10);
- een brief van verzoekers voogd M.O. (stuk 11);
- het artikel “*The politics of security in Somalia*” van Michael Keating en Sagal Abshir van april 2018 (stuk 12);
- het artikel “*Somalia: 2019 Humanitarian Response Plan aims to address underlying causes to long standing issues*” (stuk 13);
- het artikel “*137 000 people forced to flee their homes this year in Somalia*” van 11 april 2019 (stuk 14);
- het rapport “*Somalia: Integrated food security phase classification snapshot January – June 2019*” van IPC (stuk 15);
- het artikel “*U.N. dispatch provides update on food security situation in Somalia*” van UN Dispatch van 7 juni 2019 (stuk 16).

2.1.3. In een aanvullende nota van 17 september 2019 legt verzoeker volgende stukken neer:

- het artikel “*L’Ethiopie en grande partie privée d’internet depuis huit jours*” van Le Vif van 19 juni 2019 (stuk 17);
- het artikel “*Somalia: UN warns that Somalia security remains a concern*” van AllAfrica van 22 augustus 2019 (stuk 18);
- het reisadvies voor Somalië van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 19);
- het reisadvies voor Somalië van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 20);
- e-mailverkeer tussen verzoekers voogd en het Duitse therapeutisch centrum Villa Rosa (stuk 21);
- uittreksels van de telefoonfactuur van verzoekers vaag van maart tot augustus 2019 (stuk 22);
- een attest van het Rode Kruis Vlaanderen betreffende het opsporingsverzoek van verzoeker van 17 september 2019 (stuk 23);
- de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie in hoofde van verzoeker van 24 september 2018 (stuk 24).

De Raad merkt op dat stuk 24 zich reeds in het administratief dossier bevindt (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 18).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid ervan, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in Ethiopië en zijn reisweg terug naar Mogadishu ongeloofwaardig zijn, hetgeen reeds afbreuk doet aan zijn terugkeer naar Mogadishu en de problemen aldaar. Het verweer in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker kan immers vooreerst niet gevolgd worden dat zijn verklaringen over het feit of hij al dan niet werd vastgehouden door de Liyu-politie geen tegenstrijdigheid bevatten. Verzoekers verweer dat het woord “*vasthouden*” twee betekenissen heeft, zijnde opsluiten of tegenhouden, en dat *in casu* duidelijk is dat hij nooit werd opgesloten door de Liyu-politie doet immers geen afbreuk aan zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, waarnaar hij zelf verwijst, blijkt immers dat verzoeker, toen hij gevraagd werd wat de Liyu-politie had gedaan, verklaarde dat “*Ze hebben me aangesproken en geslagen, ze hielden me even vast, ik heb tegen mijn oom gezegd, en werd later vrijgelaten.*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9-10), waaruit genoegzaam

kan blijken dat hij weldegelijk enige tijd werd vastgehouden door deze politie. Verzoeker verklaarde direct daarna echter "*Waar werd je dan vastgehouden? Ze waren met twee, en wilden me vasthouden, ik was weggegaan, en ben weggelopen. Je bent zelf kunnen gaan lopen? Ja, ik heb ook naar mijn oom gebeld, hij heeft me op gewacht en op de auto gezet. Je bent dan nooit vastgehouden of opgesloten? Neen, ik kon gaan lopen.*" (*Ibid.*, p. 10), hetgeen niet overeenstemt met zijn eerdere verklaringen zoals hierboven vermeld. Verzoeker voert aan dat hij zichzelf louter corrigeerde, doch de Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om) voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit wat voorafgaat blijkt echter genoegzaam dat verzoeker zijn verklaringen over zijn problemen aanpast naargelang de vragen van de *protection officer*, hetgeen getuigt van een gebrek aan doorleefdheid in verzoekers verklaringen en dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zoveel mogelijk informatie heeft gegeven over de activiteiten van zijn oom, dat hij een gebrekkige kennis heeft hierover omdat hij niet veel contact had met zijn oom tijdens zijn verblijf in Ethiopië en dat aldus van hem niet meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht, merkt de Raad op dat verzoeker deze problemen aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming in België en dat deze elementen belang hebben ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn terugkeer naar Mogadishu, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen hieromtrent. In deze dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij van zijn zesde tot zijn twaalfde bij zijn oom en diens gezin heeft ingewoond (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7-8) en tevens verklaarde dat hij nog contact heeft met de dochter van zijn oom (*Ibid.*, p. 6), zodat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij meer informatie heeft over het lidmaatschap van zijn oom bij het ONFL.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om informatie of documenten te bekomen uit Ethiopië omdat hij sinds een jaar geen contact meer heeft met de dochter van zijn oom, wijst de Raad erop dat dit klemt met de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 maart 2019 nog verklaarde dat hij contact had met de dochter van zijn oom via facebook, en verder geen melding maakte van enige communicatieproblemen (*Ibid.*). Hieruit blijkt aldus dat verzoeker zich weldegelijk, minstens voor enige periode, in de mogelijkheid bevond om informatie en documenten te bekomen bij de dochter van zijn oom. Het door verzoeker neergelegde artikel waaruit blijkt dat de Ethiopische overheid in juni 2019 het internet voor een bepaalde periode heeft afgesloten (aanvullende nota verzoeker, stuk 17), kan aldus geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers verklaringen over het ONFL-lidmaatschap van zijn oom een blote bewering betreft die niet ondersteund worden door zijn verklaringen, noch door enig (begin van) materieel bewijs.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoekers verklaringen over zijn vlucht vanuit Ethiopië naar Mogadishu vaag en ondoorleefd zijn. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de *protection officer* te weinig bijkomende vragen heeft gesteld over deze reis toen verzoeker verklaarde dat hij zich hierover niets meer herinnerde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11), merkt de Raad op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat van hem mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het loutere feit dat deze vlucht meer dan vijf jaar geleden plaatsvond biedt dan ook geen afdoende verschuiving voor zijn vage en ondoorleefde verklaringen hierover. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat deze vlucht een uiterst traumatische ervaring betrof die hij onderging op twaalfjarige leeftijd, zodat het niet evident is om hier gedetailleerd over te vertellen klemt bovendien met zijn verder verweer in het verzoekschrift dat zijn vlucht naar Europa een traumatische gebeurtenis was waardoor het niet "*hoeft te verbazen*" dat hij zeer gedetailleerd hierover kan vertellen. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd op dat moment.

De vaststelling, gebaseerd op bovenstaande pertinente en correcte motieven, dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn terugkeer naar Mogadishu, Somalië doet reeds afbreuk aan verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde problemen in Mogadishu na zijn terugkeer vanuit Ethiopië. Bovendien werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat verzoekers verklaringen over deze problemen tevens ongeloofwaardig zijn op verschillende punten.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegde over de plaats waar zijn vader de minibus gestopt heeft toen verzoeker het stuur overnam. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij slechts twee weken voor het ongeval terugkeerde naar Mogadishu, de buurt niet in detail kent en slechts kan vertellen dat zijn vader stopt aan een winkel om spullen op te halen en meent dat niet meer details kunnen worden verwacht van een gebeurtenis die vijf jaar geleden plaatsvond toen hij twaalf jaar was, merkt de Raad op dat verzoeker met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“Zo slaagt u er niet in de plaats te geven of te beschrijven waar u vader zou zijn gestopt met de minibus. Gevraagd op welke plaats hij gestopt was, komt u niet verder dan te stellen dat het in de Wadajir wijk was. Vervolgens gevraagd waar precies in deze wijk, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, p. 19). Deze laatste vraag wordt u nochtans tot tweemaal toe gesteld (zie notities CGVS, p. 19). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, en met het feit dat u slechts een korte periode in Mogadishu zou hebben verbleven, mag verwacht worden dat u meer details zou kunnen geven over deze plaats waar uw vader gestopt zou zijn (ook al omdat u aangeeft al eerder als assistent mee te hebben gereden met de minibus).”* Voorgaand verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

Het verweer in het verzoekschrift dat jonge kinderen in Somalië regelmatig met de auto rijden, verzoeker reeds rijervaring had en dat het gewoon een kwajongensstreek betrof biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zonder enige aanwijsbare reden met de minibus van zijn vader zou beginnen rijden en dat bovendien niemand van de passagiers hiertegen zou geprotesteerd hebben. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over hoe het ongeval precies gebeurde eveneens vaag en niet doorleefd zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over dit ongeval.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal erop wijst dat hij slechts twee weken voor het ongeval naar Mogadishu terugkeerde, dat niet van hem, als kind, kan worden verwacht dat hij op deze korte termijn de buurtbewoners leerde kennen, laat staan uitgebreide informatie kan geven of hen in detail kan beschrijven, merkt de Raad op dat verzoeker naar aanleiding van het door hem beschreven ongeval een vrees voor vervolging door de familie van de slachtoffers poneert en daarom in België internationale bescherming vraagt. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over het slachtoffer van dit ongeval en diens familie, *in casu* zijn vervolgers. Dit geldt temeer daar zij tevens zijn vader hebben vermoord. Verzoeker heeft na de moord op zijn vader bovendien nog drie dagen in Mogadishu verbleven bij een vriend van zijn vader, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er meer te weten is gekomen over de gevolgen van het ongeval op de slachtoffers en de daders van de moord op zijn vader (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18-21). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dermate vage en ondoorleefde verklaringen aflegt over de gevolgen van dit ongeval.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij niet weet waarom de vriend van zijn vader aanwezig was in het ziekenhuis, maar dat dit geen toeval kan zijn aangezien zijn vader waarschijnlijk problemen verwachtte, merkt de Raad op dat hij met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“Los van het feit dat het CGVS nog wil geloven dat het toeval u wel erg gunstig gezind was die dag in het ziekenhuis, kan het CGVS er anderzijds niet om heen dat uw verklaringen over wat er zich die dag in het Wabeeri ziekenhuis zou hebben afgespeeld weinig doorleefd en weinig gedetailleerd zijn. Dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou toch een ernstige impact op u gehad hebben – indien deze gebeurtenis effectief gebeurd zou zijn (wat het CGVS in twijfel trekt) – zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat u meer doorleefde verklaringen hierover zou kunnen afleggen – zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat ogenblik. Ook over de route naar de vriend van uw vader kan u weinig tot niets vertellen (zie notities CGVS, p.22). Het is verder vreemd te noemen dat uw vader toch zou zijn teruggekeerd naar de familie van de overleden jongen in een poging om met hen te bemiddelen, zoals u beweert (zie notities CGVS, p.22), aangezien jullie net ervoor op een miraculeuze manier waren ontsnapt uit het ziekenhuis. U geeft aan dat u vader zou zijn omgekomen tijdens zijn bemiddelingspoging (zie notities CGVS, p.22). Over de omstandigheden waarin uw vader overleden zou zijn, kan u evenmin iets vertellen (zie notities CGVS, p.22). U weet niet in welke omstandigheden hij om het leven gekomen is, noch door wie hij om het leven zou zijn gebracht (zie notities CGVS, p.22).”*

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoekers verklaringen over zijn vlucht vanuit Mogadishu naar Ethiopië vaag en ondoorleefd zijn. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift andermaal op wijst dat de *protection officer* te weinig bijkomende vragen heeft gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 23-24), merkt de Raad andermaal op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat van hem mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning

van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Waar verzoeker aanvoert dat het logisch is dat hij de rest van de reis naar Europa meer tot in detail kan vertellen gelet op de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen na slechts twee weken in Mogadishu te hebben verbleven andermaal diende te vluchten omdat zijn vader werd vermoord en hij vervolging vreesde in Mogadishu, zodat dit tevens een ingrijpende en traumatische gebeurtenis betreft waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover tevens gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Dat verzoeker hier niet in slaagt doet dan ook afbreuk van zijn verklaring dat hij vanuit Mogadishu naar Europa diende te vluchten omdat hij er vervolging vreest.

Gelet op het bovenstaande is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op zijn "kwetsbaar profiel", merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een zo spoedig mogelijk aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Enige verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd, moeilijke levensomstandigheden of het feit dat deze gebeurtenissen enkele jaren geleden plaatsvonden kunnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen, aangezien redelijkerwijze ook van verzoeker in dergelijke situatie kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen problemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar trauma's in zijn hoofd die hem ertoe verhinderen om zijn problemen te herinneren en hierover te vertellen, wijst de Raad erop dat tot op heden geen bewijs voorligt dat verzoekers cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota middels het neergelegde e-mailverkeer en de telefoonacturen van zijn voogd (aanvullende nota verzoeker, stukken 21-22) wenst aan te tonen dat het niet mogelijk is voor hem om documenten te bekomen van het therapeutisch centrum Villa Rosa in Duitsland, merkt de Raad op dat dit niet de enige mogelijkheid betreft voor verzoeker om eventuele psychologische problemen en daaruit voortvloeiende cognitieve problemen te attesteren. Het loutere feit dat verzoeker in Duitsland in een therapeutisch centrum verbleef volstaat tevens niet om dit aan te tonen. Verzoekers uiteenzetting in de aanvullende nota kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij tot op heden geen bewijs neerlegt van enige cognitieve moeilijkheden die hem ertoe zouden verhinderen om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen, zodat dit verweer geen afdoende verklaring kan vormen voor verzoekers vage, onwetende en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn relaas.

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3-4) met betrekking tot bloedwraak in Somalië is niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. Verzoeker toont, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Somalië het risico loopt om slachtoffer te worden van bloedwraak en als dusdanig over een risicoprofiel beschikt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u met de minibus van uw vader een ongeluk zou hebben veroorzaakt in Mogadishu waarbij een jongeman om het leven zou zijn gekomen. De familie van deze jongen zou hierop wraak hebben willen nemen op u en uw familie. Uw vader kwam om het leven na een bemiddelingspoging met de familie van de overleden jongen. U vreest dat de familie van de jongeman nog steeds op zoek naar u zou zijn en nog steeds op wraak zou zinnen. In tweede orde haalt u het overlijden van uw oom in Jijiga aan die als lid van het ONLF gearresteerd en gedood zou zijn door de autoriteiten in de loop van 2018. De band van uw oom met het ONLF zou ook de aanleiding van uw vertrek uit Jijiga zijn geweest in 2014 (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13 maart 2019, p. 18-19). De volgende bedenkingen kunnen gemaakt worden wat betreft het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kunnen enkele vragen gesteld worden over uw beweerde vertrek uit Jijiga naar uw geboortestad Mogadishu, en meer bepaald over de beweerde aanleiding van uw vertrek uit Jijiga, maar ook over uw beweerde reisweg vanuit Ethiopië naar Mogadishu.

U verklaart immers van uw zesde tot uw twaalfde bij uw oom in Jijiga, Ethiopië, te hebben gewoond. U haalt verder aan dat u als schoenenpoetser werkte in Jijiga, in Ethiopië, om wat geld te verdienen aangezien uw oom en diens gezin – bij wie u verbleef – het niet breed hadden. U beweert dat uw oom lid was van het ONLF, dat collega's en vrienden van hem klant bij u waren en dat de autoriteiten u op een dag betrappt zouden hebben terwijl u de schoenen aan het poetsen was van de vrienden van uw vader. De autoriteiten zouden u vervolgens beschuldigd hebben van lidmaatschap van het ONLF (zie notities CGVS, p.9). U haalt in eerste instantie aan dat de Liyu politie u vervolgens zou hebben aangesproken, dat ze u even vasthielden maar later weer vrij lieten (zie notities CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waar u dan werd vastgehouden, antwoordt u dan weer dat ze met twee waren, dat ze u wilden vasthouden maar dat u bent kunnen weglopen (zie notities CGVS, p.10). U verklaart verder dat u bent gaan lopen, dat u uw oom gebeld heeft en dat hij u uit de stad heeft gebracht (zie notities CGVS, p.10). U situeert deze gebeurtenissen in 2014 (zie notities, p.10). Het is ten eerste vreemd dat u in eerste instantie zegt dat u werd vastgehouden en later vrijgelaten, en dat u in tweede instantie verklaart nooit te zijn aangehouden nadat u was kunnen gaan lopen. Verder kunnen ook vragen gesteld worden over het beweerde ONLF lidmaatschap van uw oom, een Somaliër, geboren in Mogadishu. Over zijn lidmaatschap kan u niet meer vertellen dan dat hij een soldaat van het ONLF was (zie notities, p.12). U heeft verder geen idee waarom uw oom lid zou zijn geworden van het ONLF, een Ethiopische afscheidingsbeweging, noch hoe hij bij het ONLF beland zou zijn (zie notities, p.12). U komt met andere woorden niet verder dan de boude stelling dat uw oom een ONLF lid zou zijn geweest – zonder deze verklaringen te ondersteunen, hetzij door overtuigende verklaringen, hetzij door enig (begin van) materieel bewijs. Het beweerde ONLF lidmaatschap van uw oom vormt nochtans geen onbelangrijk element in uw asielrelaas aangezien het de onmiddellijke aanleiding zou hebben gevormd voor uw beweerd vertrek uit Ethiopië (om terug naar uw familie in Mogadishu te gaan).

Over deze directe aanleiding verklaart u verder dat uw oom u vervolgens naar de grens met Somalië zou hebben gebracht en dat hij u op een vrachtwagen zou hebben gezet naar Mogadishu. Over de reisweg naar Mogadishu kan u echter weinig tot niets zeggen of vertellen. U geeft aan dat de reis naar Mogadishu tussen de twee en de zeven dagen zou hebben geduurd, maar u geeft aan zich verder niets te herinneren van de reis of de reisweg zelf (zie notities, p.11). Bijgevolg kan gesteld worden dat uw verklaringen over de beweerde onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Ethiopië, net zoals over uw beweerde reisweg vanuit Ethiopië naar Mogadishu, niet weten te overtuigen. Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis – ook al was u toen nog jong – kan verwacht worden dat u hierover meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen.

Ten tweede weten uw verklaringen over het beweerde ongeval met de minibus van uw vader – dat u veroorzaakt zou hebben – evenmin te overtuigen. U geeft aan dat u samen met uw vader met de minibus zou zijn vertrokken – hij als chauffeur en uzelf als assistent (zie notities CGVS, p.18). Nadat uw vader op een bepaalde plaats zou zijn gestopt, zou u buiten zijn medeweten het stuur hebben overgenomen en een ongeval hebben veroorzaakt (zie notities, p.18). Eén jongen zou hierbij zijn overleden en een zwangere vrouw zou een miskraam hebben gehad ten gevolge van het ongeval, zo verklaart u verder (zie notities CGVS, p.18). Uzelf zou bewusteloos zijn geweest na het ongeval, zo beweert u, en uw vader zou u vervolgens naar het ziekenhuis gebracht hebben (zie notities CGVS, p.18). Uw verklaringen over het ongeval zelf en de gevolgen ervan weten zoals gezegd echter niet te overtuigen. Ze zijn weinig doorleefd en gedetailleerd te noemen. Zo slaagt u er niet in de plaats te geven of te beschrijven waar u vader zou zijn gestopt met de minibus. Gevraagd op welke plaats hij gestopt was, komt u niet verder dan te stellen dat het in de Wadajir wijk was. Vervolgens gevraagd waar precies in deze wijk, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.19). Deze laatste vraag wordt u nochtans tot tweemaal toe gesteld (zie notities CGVS, p.19). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, en met het feit dat u slechts een korte periode in Mogadishu zou hebben verbleven, mag verwacht worden dat u meer details zou kunnen geven over deze plaats waar uw vader gestopt zou zijn (ook al omdat u aangeeft al eerder als assistent mee te hebben gereden met de minibus). Verder is het ook niet helemaal duidelijk waarom u zomaar – zonder enige aanleiding – het stuur zou hebben overgenomen van uw vader in zijn korte afwezigheid. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, geeft u aan dat u gewoon een rondje zou gaan rijden en dat u snel wilde terugkeren voordat uw vader terug was (zie notities CGVS, p.19). Het blijft vreemd dat u zonder enige reden het stuur zou hebben overgenomen en/of dat de aanwezige passagiers hier niet tegen geprotesteerd zouden hebben. Gevraagd hoe het ongeval dan vervolgens is kunnen gebeuren, komt u ook niet verder dan te stellen dat de auto gekanteld is (zie notities CGVS, p.19). Gevraagd naar de oorzaak van het kantelen, of de wagen iets geraakt had, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.19). U geeft enkel aan dat u met de sleutel bezig was, en dat de minibus plotseling kantelde (zie notities CGVS, p.19).

Gevraagd naar de precieze plaats van het ongeval, geeft u ook aan dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.20). De vraag hoe de wagen is kunnen kantelen wordt u meermaals gesteld, maar telkens komt u niet verder dan te stellen dat u niet ver bent gereden en dat het snel is gebeurd (zie notities CGVS, p.20). Ook wat de beweerdde gevolgen van het ongeval betreft weet u niet te overtuigen. U verklaart dat een jongen om het leven zou zijn gekomen, dat een zwangere vrouw een miskraam zou hebben gehad, en dat een ander meisje een arm gebroken zou hebben (zie notities CGVS, p.20). U zelf zou bewusteloos zijn geweest na het beweerdde ongeval (zie notities CGVS, p.20). U geeft aan dat uw vader u naar het ziekenhuis zou hebben gebracht waar u weer bij bewustzijn zou zijn gekomen (zie notities CGVS, p.21). U geeft vervolgens aan dat de familie van de overleden jongen naar uw kamen in het ziekenhuis zou zijn gekomen en dat u diezelfde dag nog uit het ziekenhuis zou zijn kunnen vluchten (zie notities CGVS, p.21). De familie zou namelijk naar uw ziekenhuiskamer zijn gekomen waarop u en vader langs een andere (achter)deur zou zijn kunnen vluchten (zie notities CGVS, p.21). Uw verklaringen over de overleden jongen en zijn familie zijn echter erg beperkt. U kan over hem enkel vertellen dat ze tot de Hawiye clan behoren (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd om te vertellen wat u over hem weet, verklaart u dat u enkel weet dat hij Hawiye is (zie notities CGVS, p.21). U weet niet waar hij woonde, noch kan u meer informatie over zijn familie geven (zie notities CGVS, p.21). Later tijdens het interview wordt u nogmaals de vraag gesteld naar wat u weet over de overleden jongen waarop u antwoordt dat u denkt dat hij A. heet, maar dat u niets meer over hem weet (zie notities CGVS, p.23). Ook over de andere slachtoffers, de zwangere vrouw en het meisje met de gebroken arm, kan u niets meer vertellen (zie notities CGVS, p.23).

Wanneer u gevraagd wordt welke familieleden van de jongen naar het ziekenhuis zijn gekomen (waar uw vader u naartoe zou hebben gebracht), antwoordt u opnieuw erg algemeen dat er veel familieleden waren zoals zijn broers (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd wie er dan nog was, antwoordt u opnieuw vaag dat heel zijn familie er was (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd hoe u dan bent kunnen ontsnappen aangezien u gewond was en aangezien de familie van de overleden jongen aan de deur zou hebben gestaan, antwoordt u dat er een andere deur in de ziekenhuiskamer zou zijn geweest en dat aan de andere kant toevallig een vriend van uw vader jullie opgewacht zou hebben (zie notities CGVS, p.21). Los van het feit dat het CGVS nog wil geloven dat het toeval u wel erg gunstig gezind was die dag in het ziekenhuis, kan het CGVS er anderzijds niet om heen dat uw verklaringen over wat er zich die dag in het Wabeeri ziekenhuis zou hebben afgespeeld weinig doorleefd en weinig gedetailleerd zijn. Dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou toch een ernstige impact op u gehad hebben – indien deze gebeurtenis effectief gebeurd zou zijn (wat het CGVS in twijfel trekt) – zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat u meer doorleefde verklaringen hierover zou kunnen afleggen – zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat ogenblik. Ook over de route naar de vriend van uw vader kan u weinig tot niets vertellen (zie notities CGVS, p.22). Het is verder vreemd te noemen dat uw vader toch zou zijn teruggekeerd naar de familie van de overleden jongen in een poging om met hen te bemiddelen, zoals u beweert (zie notities CGVS, p.22), aangezien jullie net ervoor op een miraculeuze manier waren ontsnapt uit het ziekenhuis. U geeft aan dat u vader zou zijn omgekomen tijdens zijn bemiddelingspoging (zie notities CGVS, p.22). Over de omstandigheden waarin uw vader overleden zou zijn, kan u evenmin iets vertellen (zie notities CGVS, p.22). U weet niet in welke omstandigheden hij om het leven gekomen is, noch door wie hij om het leven zou zijn gebracht (zie notities CGVS, p.22).

Tot slot geeft u aan dat u drie dagen bij de vriend van uw vader zou hebben verbleven en dat uw oom vervolgens een smokkelaar zou hebben geregeld (zie notities CGVS, p.23). De smokkelaar zou u vervolgens naar Ethiopië hebben gebracht (zie notities CGVS, p.23). Wanneer u (meermaals) gevraagd wordt om te vertellen wat u zich nog herinnert van de route vanuit Mogadishu naar Ethiopië, kan u enkel vertellen dat u via Garowe en Hargeisa naar Ethiopië zou zijn gegaan (zie notities CGVS, p.23-24). U weet wel nog dat de tocht vanuit Mogadishu naar Addis Abeba zes dagen zou hebben geduurd (zie notities CGVS, p.24). Het is vreemd dat u niet meer details kan geven over uw reisweg vanuit Mogadishu naar Ethiopië – des te meer omdat u over uw reisweg vanaf Addis Abeba (naar Soedan, Tsjaad en Libië) wel erg gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan geven (zie notities CGVS, p.24-25-26). Ook over uw beweerdde vlucht vanuit Mogadishu (terug naar Ethiopië) legt u bijgevolg erg beperkte verklaringen af waardoor ook bij deze vlucht vragen gesteld kunnen worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat het CGVS geen geloof hecht aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas. Zo zijn ten eerste uw verklaringen over de beweerdde aanleiding van uw vertrek uit Jijjiga naar Mogadishu – met name het ONLF lidmaatschap van uw oom – hoegenaamd niet overtuigend. Verder zijn uw verklaringen over het auto-ongeval dat u zou hebben veroorzaakt in Mogadishu evenmin overtuigend. Uw verklaringen over de oorzaak van het ongeval, alsook de gevolgen ervan, zijn in die mate weinig doorleefd en gedetailleerd te noemen dat er geen geloof aan kan worden gehecht – zelfs rekening houdende met uw jonge leeftijd op het moment van

de door u beschreven feiten. Tot slot zijn uw verklaringen over de afgelegde reisweg vanuit Mogadishu naar Ethiopië eveneens erg beperkt. Het CGVS komt bijgevolg tot de conclusie dat het geen geloof kan hechten aan het door u geschetste asielrelaas en –motieven.

U legt tot slot geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw voogd legt wel een document neer over de specifieke opvangplaats waar u een tijd verbleven heeft tijdens uw periode in Duitsland. Het CGVS heeft echter uw vraag om internationale bescherming behandeld los van uw vorige procedure(s) in Duitsland en heeft een nieuw en volledig onderzoek gevoerd naar de uw aangebrachte asielmotieven. Uw advocate bezorgde ons op 26 maart 2019 verder een aantal opmerkingen over de u opgestuurde notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier). De door haar aangehaalde opmerkingen betreffen echter slechts materiële vergissingen (typ- en schrijffouten) die niets afdoen aan de inhoudelijke opmerkingen die hierboven gemaakt werden naar aanleiding van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

De brief van verzoekers voogd M.O. (verzoekschrift, stuk 11) kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De brief bevat immers in essentie een herhaling van verzoekers verklaringen en de argumenten die reeds werden aangehaald in het verzoekschrift en de aanvullende nota, doch in bovenstaande werd reeds op omstandige en pertinente wijze geoordeeld dat deze niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Waar in de brief van verzoekers voogd nog wordt gewezen op diens integratie in België, wijst de Raad erop dat verzoekers integratie op zich irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met het louter citeren van algemene informatie niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Mogadishu met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota (verzoekschrift, stukken 5-10, 12-16; aanvullende nota verzoeker, stuk 18), blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt verder nog op dat de reisadviezen van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken betrekking hebben op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanvoert dat hij geen netwerk heeft in Mogadishu en een bewijs bijbrengt van zijn tracingsverzoek bij het Rode Kruis (aanvullende nota verzoeker, stuk 23), merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker hiermee niet aantoonbaar dat hij zich bij een terugkeer naar Mogadishu niet in de mogelijkheid zou bevinden om zich met zijn familie te herenigen en zich bij hen te vestigen, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij weet in welke wijk zijn familie verblijft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 15). In deze dient er nog op gewezen dat verzoekers problemen in Mogadishu ongeloofwaardig werden bevonden (zie *supra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader vermoord zou zijn omwille van deze problemen, noch betreft dit een grond om aan te nemen dat verzoekers familie zich ondertussen niet meer in Mogadishu zou bevinden. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat hij niet langer over een netwerk beschikt in Mogadishu, noch dat het onmogelijk is voor hem om zich opnieuw bij zijn familie te vestigen bij een terugkeer naar Mogadishu.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verder vasthoudt aan het feit dat hij nog steeds minderjarig is en verder erop wijst dat hij niet bekend is met Mogadishu, is de Raad van oordeel op dat deze elementen hoe dan ook niet aantonen dat verzoeker een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, gelet op de vaststelling, zoals blijkt uit het bovenstaande, dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Mogadishu kan vestigen bij zijn familie en er aldus kan rekenen op hun steun en bescherming.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota tenslotte nog verwijst naar trauma's in zijn hoofde, die een invloed hebben op zijn mentale gezondheidstoestand en zelfstandigheid, stelt de Raad andermaal vast dat verzoeker tot op heden geen bewijs bijbrengt van enige psychologische problemen in zijn hoofde, die van die aard zouden kunnen zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar Mogadishu een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat er plaatsvindt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP